

Hajnali 4-kor riadtan térek magamhoz. Mire sikerül visszaaludni már 6 óra is lesz, és 7-kor csörög az a nyomorult ébresztő.

Némaság tölti ki a szobát, a fal fehérségében az arcát vélem felfedezni.

Gyermekkori önmagunkat látom, emlékszem milyen nem félni a holnaptól, és nem bánkódni a múlton. Egy kis szobán és emeletes ágyon osztozni a nővéreddel, aki a legjobb barátnőd és szövetségese, a hős, a mindentudó.

Néhány perccel jött hamarabb a világra. Ikrek, nevetgéltek rajtunk gyakran az emberek.

Mennyire nem hasonlítanak!

Nem ismertem rajta kívül senkit, aki ennyire vonzódott a vízhez. Nem is tudtam hova tenni, hiszen hétévesek voltunk, amikor az apánkat a szomszédok holtan találták a fürdőszobában, napok óta lebegtetett a fürdőkád vizében. A válás óta egyedül élt, és anyám szerint túlérzékeny volt, túl jó lelke volt ehhez a világhoz, és összeroppant a családi traumák alatt, a mérgező légkör miatt. Amikor bejelentette otthon érettségi után, hogy írni akar és esze ágában sincs mérnöknek menni, a gúnyos válasz az volt, hogy „nincs szükség egy semmirekellőre a családban.”

Korán elvesztett apánkat kereste mindenütt, és felnőttként egyre kevésbé tudtam a fájdalmát enyhíteni. Tehetetlenül álltam az érzelmi kitöréseivel szemben.

Kinevettem, amikor először beszélt arról, hogy szuperérzékenynek tartja magát és szégyellem magam, mert már látom, hogy bármit is jelentsen ez, a világnak szüksége van a túlérzékenyekre, mert az érzéketlenség miatt jutottunk oda, ahol most vagyunk. Uralmunk alá hajtottuk a földet, de közben a nagy anyagiasságban elvesztettük a lelkünket.

A munkája teljesen kizsigerelte, csak zuhanyozni és aludni járt haza, elérni sem tudtam hetekig. Előfordult már ilyesmi, amikor szabadidőhöz jutott, megszállottan vetette bele magát az írásba. Sokat beszélt arról, hogy rabszolgának érzi magát a munkahelyén, tárgyként kezelik őket, nem emberként. Kértem, hogy váltson, de azt hajtogatta, most egy ideig kibírja, amíg lesz jobb.

Aztán hozott egy döntést, amibe nem volt, és nem is lehetett beleszólásom.

Vele egy darabomat vesztettem el, a Tisza-parton, ahol gyerekként a homokba rajzoltunk, és fröcsköltük egymást, napestig kacagtunk és terveket szőttünk. Ide menekült azon az estén, átadva létét örökre a mély és zavaros folyónak. A fekete nyárfára erősített fényképpel próbálom még itt tartani. De ő már messze jár.

A telefon fémes hanggal parancsol megálljt a gondolataim hullámvásolásának. Felülök az ágyon. Eszembe jut, hogy néhány hét múlva érkeznek a tiszavirágok.